

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 8

Wilber, Neb., dne 16. ledna 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
Adolfa
Heydnka

II.

Lidskou prací ustrašený
k horám den se kloní,
na pahorky, luhy, řeku
růže s hlavy roní;
chor je—rudou číši vína
žizniv k ústům nese,
zlatý vlas mu z čela padá
ruka se mu třese;
vypadla mu číše zlatá,
nechce píti více,
vínem zrudla na západě
nebes polovice.
Kolem lesů pobíhají
podvečerní stíny,
na řeku a třasaviska
lehly mlhy líny;
voda, tekla nadrem luhu
v rokytovém těsnu,
mluví, žvatlá, usmívá se
jako dítě ve snu;
staré olše při potoku
kvapný s umrak tlumí,
prostovlasou černou hlavou
noční zkázka žumí.
zelenavé ruce chvatem
bílé vlny lapou,
z lesklých dlaní ustavičně
drobné perly kapou.

V kraji meze koroptvička
v posled pípla mladá,
bludný stehlík plané růži
stínem na klín padá:
jako labuť osamělá
v písa vodě siné
modrem nebes v lesklé loďce
družka noci plyne.—

Po rovině, po dolině
prázdnou jednou chvílí,
s pole v kraj jen poletuje
motýl zabloudilý.
Stichlo všechno, kře i stromy,
větřík lehnul v stráni,
z veské kaple ozýval se
zvonek ku klekání:
vzdychající jeho zvuky
o lehounké noze
vstříc spěchaly s pozdravením
vzhůru po úvoze.

Stanul Vojtěch, vozem stanul,
stáhnul opat' v ruku,
potřásl by zvonek Hvězdin
zvěst' těch svatých zvuků,
mšil by se v svaté zvuky,
při nichž lid se modlí,
ozve-li se, vždycky Vojtěch
chvilku v práci prodlí.

Prodlel zase, křížoval se;
žena s vroucím retem
modlila se,—nakloněnou
hlavu nad dítětem,
modlila se, slza štěstí

z očí padla v tichu—
na luhu se rosa nesla
květům do kalichu.

Po modlitbě, po klekání
zase vozík v tahu,
vlídným slovem nutí Vojtěch
kravky k svému prahu:
"No, no, Hvězdo, proč pak dneska
zvolna tak a klesle,
nevábí tě jetelinou
vyzdobené jesle?
A ty, Růže, netěšíš se
na jalůvku Straku,

pozdravuje starou matku.
Matka k vozu měří,
spíe dítě v lokty běže
na úsluhu deři:
"Kolébka je uchystána,
dej mi dítě chvíli,
však jste se s ním při mandelích
dost' potěšili.
Mne tu přece teskao bylo
při vši drobné práci,
srdce moje ustavičně
bez vás něco ztrácí."

Vzala dítě, zulbala,

po louce k nám chvátá,
pospíchá ti ku potěše..."
a za malou chvíli
v skrání drobné křepelčiny
snů se popelily.
Vojtěch zatím vypřahuje
kravky k žlabu vede,

Růži jemně hrdlo hladí,
Hvězdě čelo huďe,
jetelinou obsypává
směškem malých polí,
hrstku zrní přiměšuje
vlažnou vodu solí,
spravil všechno, v jizbu kráčí
a již kolem stolu,
co se po den na vsi dělo,
hovířili spolu.

"Vše je dobře opatřeno,
moje milé děti"—
mluví matka—"od jalůvky,
dolů ke kuřeti,
ve světnici na záprsní
čist je každý kousek,
obě přizve vybleny,
osnova i outek,
vyprány jsou košiličky,
vymnuty jsou pleny,
pekelec i podezdívka
čistě vybleny;
vše je: —zítra do chalupy
mohou přijít hosti,
schází-li co, udělá se,
buďte bez starostí."

Domluvila, trhla sebou,
ku polici běží:
"Ještě něco, milé děti,
tady pro vás leží:
za poledne starostova
dečka sem to dala,
kam jsem to jen, milý bože,
asi uschovala?
Už bych byla zapomněla,
a co v tom snad kvapí,
snad chť páni vory plavit,
nežli vyschnou slapy:
snap že budou, pokud mělko,
spravovatí vrata,
teď je k tomu ovšem doba
právě vrchovata:
to neb ono na obslce—
nevím, co tam stojí,
staré oko nechává už
písmo na pokojí,—
Kam jsem to as založila?
A stařenka hledá,
až konečně z nebeličce
bílou blanku zvedá.

Pokračování.

Jan F. SPIRK
vynikající a vážený občan Wilberský.

jež ti hlavu na krk dává
doma při vařáku?
no, no; hatou, vzhůru šije!"
volá, bíčem točí,
aby mouchy dotěravky
zahnal kravkám z očí,
A zas zvonek Hvězdin cinká
po luhu a pláni,
že dal pán bůh pilným rukám
hojně požehnání.
V bílý dvorec vozík jede,
Vojtěch kravky staví:
"Zaplať pán bůh, po žních máme!"
klobouk bere s hlavy,

na loktech je hýčká,
až se znovu zaklopují
dlouhovlasá vléka:
hlavičku to tíží, tíží.
v podušky se kloní,
zlaté vlasy na čelíčko
v pramenech se roní,
ručka volně po peřince
padá k jedné straně
a kytička chudobková
z baculaté dlaně:
babička však zpívá, zpívá:
"Spí, hlavičko zlatá,
už snů boufec křepelkový